

tion, der nu hersker indenfor det store tyske Rige. I et Opraab, der blev udsendt for en 14 Dages Tid siden, hedder det, at der i Tyskland for Øjeblikket er mere end 1 Million arbejdsløse samtidig med, at utallige Mængder af Arbejdere arbejder paa indskrænket Tid baade i Henseende til Timetal og Dagetal. I en Konference, som den preussiske Indenrigsminister havde for et Par Dage siden med preussiske Embedsmænd, manede han disse til Ro og Overlegenhed med Hensyn til den Vinter, man gaar i Møde. Denne Vinter, siger han, vil blive en af de strengeste, man endnu har oplevet. Og vendt ud mod den store arbejdsløse Flok siger han: Det nytter ikke noget at plyndre Butikker, det fører kun til Anarki; vær forvisset om, at der fra den preussiske Regerings Side vil blive gjort alt, hvad der kan gøres, for at lindre Arbejdsløsheden. Han maner de preussiske Embedsmænd til at tage roligt og forsigtigt paa Situationen og gennemføre de Regler og Forordninger, der bliver givet til Lindring af den Nød, Arbejdsløsheden fører med sig.

Jeg er ikke i Tvivl om, at i den Diskussion, der nu vil komme, vil der fra den anden Side blive anført overfor os det stive Lønssystem, der er underbygget af de sociale Foranstaltninger. Men dette kan jo ikke gælde for Tysklands Vedkommende; dér gælder det stive Lønssystem ikke, dér er de sociale Foranstaltninger i allerhøjeste Grad mangelfulde, medens man med Hensyn til Toldforanstaltninger intet mangler i Tyskland. Til Trods derfor er Arbejdsløsheden indenfor det tyske Rige i dette Øjeblik forholdsvis langt større, end den er i Danmark.

Nu kunde man naturligvis sige, at Tyskland har gennemgaaet Krigen, og at det endnu er Krigens Eftervirkninger, man ser. Men undersøger vi da, hvorledes det staar til i vore nordlige Nabolande, ser vi, at i Sverige, der jo ligesom Danmark slap for at komme med i Krigen, er Forholdene aldeles ikke bedre end her. I et stort Opraab fra de svenske Fagorganisationer kræves der obligatoriske Foranstaltninger til Lindring af den Nød, Arbejdsløsheden har fremkaldt, og den Statistik, som følger dermed, viser, at en ny stor Arbejdsløshedsbølge er brudt ind over det svenske Samfund; den begyndte allerede i Januar 1925 og naaede den 1. September op til samme Størrelse, som Arbejdsløsheden havde i Sverige 1922, en Arbejdsløshed af et Omfang, der forholdsvis svarer til den, vi har her i Danmark. Sverige er færdig med sin Deflation, de befinder sig ikke i nogen Valutakrise, saa det kan ikke være Aarsagen deroppe.

Skal man derfor søge efter Aarsagen til Arbejdsløsheden, er det sikkert rigtigt, som der blev sagt ved det Møde, jeg nævnte før, og som blev afholdt i Tyskland til Drøftelse af Foranstaltninger til Lindring af den Nød, som Arbejdsløsheden fremkalder, at vi her staar overfor en af de almindelige Kriser, der hærger de moderne Samfund, en af de Kriser, som vi har stiftet overordentlig stærkt Bekendtskab med før Krigen, som melder sig indenfor bestemte Perioder i de nuværende Samfund, og som har en Tendens til at blive voldsommere og voldsommere. Naar det er rigtigt, kan man ingen Skyld lægge paa Arbejderne og slet ikke paa de arbejdsløse, de er Ofrene for det Samfundssystem, vi lever under, og de har derfor en moralsk Ret til at blive hjulpet i den Nød, som Arbejdsløsheden fremkalder. Dette vil jeg gerne sige til Indledning for at begrunde vort Synspunkt overfor det Revisionsforslag, som her foreligger.

Den højtærede Socialminister har undladt at tage nogle af de gamle Stridsspørgsmaal med ind under denne Revision, og det er jeg overordentlig tilfreds med. Jeg ser, som jeg begyndte med at sige, saaledes paa det, at Loven af 1924 er et Udtryk for et Samarbejde mellem alle Partier, den har ogsaa faaet Socialdemokratiets Tilslutning. Det var dog naturligvis ikke paa den Maade, som jeg næsten var ved at tro, da vi her diskuterede Igangsættelsen af Arbejder; jeg var da lige ved at sidde nede paa min Plads og tro, at det var mig, der havde opfundet Nødhjælpsarbejderne, men det er det jo ingenlunde. Men, som sagt, Loven af 1924 blev til ved et Samarbejde af alle Partier, og jeg finder det overordentlig klogt, at den højtærede Minister nu har ladet Stridsspørgsmaalene om Arbejdsanvisning, Kontrollkort, Nødhjælpsarbejder ligge til et andet Tidspunkt. Tiden er sikkert ikke inde til at luften disse Principper. Jeg vil dog sige, at Begrebet Nødhjælpsarbejder har jeg aldrig rigtig kunnet faa fat paa. Naar jeg af og til har set de Arbejder, som man ude omkring fra Kommunerne har indsendt for at faa dem godkendt som Nødhjælpsarbejder, har de som Regel bestaaet i, at Kommunerne har ønsket at faa den og den Stenbunke slaaet til Skærver, der skulde bruges næste Aar, og saa fremdeles. Det hele er løbet ud i, at Skærverne er slaaet et Aar i Forvejen, og det var efter min Mening heller ikke saa forfærdelig slemt, Herregud, det var dog Arbejde! Men værre er det, at der er nogle Kommuner, der har saadan en permanent Stenbunke liggende derude, og naar de, der har Ret